

[Statsministeren.]

er muligt at nå frem til at fastsætte en bestemt grænse for, hvor meget der er råd til, alene af den grund, at den måde, indkomststigningerne fremkommer på, igen øver indflydelse på produktionsudviklingen. Det bliver sikkert heller ikke let, selv om man kunne finde frem til et skønsmæssigt totalbeløb, at få dette fordelt på de forskellige befolkningsgrupper. Det er jo sjældent, at en gruppe ligefrem benægter, at der er en grænse for, hvor meget de samlede indtægter kan sættes i vejret for landet som helhed. Større indsigt og forståelse af de økonomiske sammenhænge kan måske hjælpe noget, men ikke meget, hvis den skal bruges til at pålægge bestemte, ofte lavtlønnede grupper resignation i kampen for at få del i produktionsresultatet. Mon det ikke er lige så vigtigt, at der er mulighed for, at køber og sælger — og det hvad enten det drejer sig om varer eller arbejdskraft — bliver stillet over for hinanden og får mulighed for at forhandle sig til rette?

Dette udelukker ikke, at rammerne, inden for hvilke sådanne forhandlinger skal føres, eller hvori køb og salg skal foregå, kan fastsættes gennem politiske drøftelser. Der bliver således mange ting at drøfte efter forårets overenskomstforhandlinger, og regeringen tager gerne initiativet til, at sådanne drøftelser kan fremmes.

Regeringen ønsker ikke ved på forhånd at deklarere bestemte og ufravigelige standpunkter at sætte grænser for disse drøftelser område, men det er ikke regeringens opfattelse, at forårets overenskomstsituation er forløbet på en sådan måde, at man nu uden videre kan opgive de hovedprincipper, som hidtil har ligget til grund for afgørelsen af arbejdsstridigheder her i landet.

Det er ikke fuldt ud lykkedes regeringen at lette tinget arbejdsgangen gennem rettidig fremsættelse af lovforslagene, men forbedringer er opnået, og bestræbelserne for at undgå sammenhobning af lovforslagene vil blive fortsat. Det er regeringens agt nøjere at planlægge lovgivningsarbejdet, så at det også bliver muligt for oppositionspartierne at få kendskab hertil. Regeringen er således klar over, at der stadig er muligheder for at forbedre arbejdsgangen her i tinget og dermed også hjælpe oppositionen til at kunne virke efter sin hensigt.

Når det er sagt, må det måske også være tilladt at fremsætte den stilfærdige bemærkning, at vi ikke synes, at arbejdet er udført helt så dårligt, som oppositionen giver udtryk for. Der tales en gang imellem fra oppositionens side i stærke ord om en svag regering, og det bliver vi jo hverken stærkere eller svagere af. Det kunne være fristende at omtale oppositionen i tilsvarende vendinger, men det ville nok ikke styrke regeringen, og man har vel den opposition, som man fortjener. Vi overlader det trygt til befolkningen at bedømme vort virke.

Selv om det i det sidste par måneder på afgørende områder har været vanskeligt at nå til enighed mellem regeringen og de to store oppositionspartier, må to ting dog ikke glemmes. Der er i vinterens og forårets løb gennemført mange betydende lovforslag, og det er i mange tilfælde sket med meget bred tilslutning her i tinget. Over to tredjedele af samtlige lovforslag er således vedtaget enstemmigt, og en del har kun de uafhængige stemt imod. Om nogle år vil den første folketingsssamling efter valget i november 1960 ikke blive husket for drøftelserne omkring overenskomsterne — måske snarere for de nye love om støtte til landbruget, men især for de store fremskridt for ungdommen, der fik valgret fra det fyldte 21. år, ligesom mange hindringer for dens adgang til uddannelse blev fjernet. Den vil blive husket som det år, hvor det lykkedes at få den anden revision af vor sociale lovgivning tilendebragt og endelig at komme rigtig i gang med reformen af vort indkomstskattesystem med proportionalsskat og børnetilskud. Vi fik en ny medhjælperlov, og naturfredningsloven bliver væsentligt forbedret. Første etape i folke- og invalidepensionslovgivningen blev afsluttet med samme pensioner uafhængigt af bopælen. Der er mange landvindinger, som man vil se tilbage på, og der skal lyde en tak fra regering til folketing og herunder også til oppositionspartierne for forhandlingsvilje ved behandlingen af mange lovforslag.

Udenrigsministeren (J. O. Krag): I tilslutning til den redegørelse, statsministeren har givet, skal jeg give nogle oplysninger om de udenrigspolitiske forhold.

Selv om NATO-rådsmødet i Oslo i begyndelsen af maj har været indgående re-